

Sophie Irwin

12 săptămâni pentru a
cucerii un lord

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

„Fără să-și închipuie cine știe ce nici despre bărbați, nici despre căsnicie, măritișul fusese totdeauna ținta ei; era singura soluție pentru tinerele fete cu educație, dar cu avere mică; și oricât de nesigură, sub raportul fericirii, era mijlocul lor de protecție, cel mai plăcut, împotriva nevoilor.”

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*¹

1 În traducerea Anei Almăgeanu, ed. Eminescu (1970) (n. red.).

1

Netley Cottage, Biddington, Dorsetshire, 1818

— Nu mă iei de nevastă? spuse din nou domnișoara Talbot, nevenindu-i să creadă.

— Mi-e teamă că nu, răspuse domnul Charles Linfield, cu chipul contorsionat și cu răceală, într-o expresie care mima părerea de rău.

O expresie așa cum te-ai aștepta mai degrabă să vezi la cineva care te anunță că nu mai puteți merge împreună la o petrecere aniversară, nicidecum că vrea să pună capăt unei logodne de doi ani.

Kitty se uita la el fără să înțeleagă. Deși Katherine Talbot – Kitty, în familie și în cercul de prieteni – nu era deloc obișnuită să nu înțeleagă. Dimpotrivă, era cunoscută nu doar printre rude, ci în tot Biddingtonul pentru istețimea și spiritul ei pragmatic. Dar acum, rămăsese pur și simplu năucă. Ea și Charles urmau să se căsătorească. O știa de ani de zile. Și acum nu se mai întâmpla? Ce-ai putea să spui sau să simți când ți se dă așa o veste? Totul se schimbase. Și totuși, Charles *părea* să fie același dintotdeauna, îmbrăcat cu haine în care-l mai văzuse de atâtea ori până atunci, în stilul acela voit neîngrijit care nu le ședea bine decât bogaților: o vestă cu broderie elaborată la care-și încheiase nasturii greșit

și o cravată lată, în culori țipătoare, mai degrabă legată la întâmplare decât înnodată cum se cuvine. Ar fi putut măcar să se îmbrace cum trebuie pentru anunțul pe care-l avea de făcut, își zise Kitty în sinea ei, uitându-se din ce în ce mai indignată la cravata aia îngrozitoare.

Ceva din furia ei începuse pesemne să i se citească și pe chip, fiindcă Charles renunță imediat la grimasa de suferință arogantă și-și luă un aer de băiețandru îmbufnat.

— Ei, nu-i cazul să te uiți așa la mine, răbufni el. Nu e ca și cum eram făgăduiți *oficial* unul altuia.

— Făgăduiți oficial unul altuia?

Kitty își regăsi imediat prezența de spirit și descoperi că, de fapt, era chiar furioasă. Ticălosul!

— De doi ani vorbim despre căsătorie. N-am amânat decât din cauza morții mamei și a bolii tatălui meu! Mi-ai *promis*... Mi-ai promis atâtea lucruri...

— Doar atunci când am vorbit despre copii, protestă el, după care adăugă cu încăpățânare: Și doar nu puteam să rup logodna când taică-tău era cu un picior în groapă. Nu se cade așa ceva.

— A, și acum, că-i mort – nu-i în pământ nici măcar de-o lună –, acum poți în sfârșit să te descotorosești de mine? spuse ea mânioasă. Asta „se cade”?

Charles Linfield își trecu o mână prin păr și aruncă o privire spre ușă.

— N-are rost să discutăm când ești în starea asta, zise el, afectând tonul unui bărbat greu pus la încercare, aflat la capătul răbdării. Poate că ar trebui să plec.

— Să pleci? Nu poți să-mi trântești așa o veste și să nu dai nicio explicație. Numai săptămâna trecută ne-am văzut și am discutat să ne căsătorim în mai – nu-s nici trei luni până atunci.

— Poate c-ar fi trebuit să scriu o scrisoare, spuse el, încă uitându-se cu jind la ușă. Mary a zis că-i mai bine așa, dar cred c-ar fi fost mai simplu cu o scrisoare. Nu pot să-mi adun gândurile dacă stai și țipi la mine.

Kitty își lăsa deoparte multele motive de supărare și, cu instinctul unui vânător adevărat, își îndreptă atenția doar spre informația esențială.

— Mary? spuse ea tăios. Mary Spencer? Și ce legătură are domnișoara Spencer cu povestea asta, mă rog? Nu știam că s-a întors în Biddington.

— A, da, da, ei bine, da, s-a întors, se bâlbâi domnul Linfield și pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Mama a invitat-o să stea la noi o vreme, pentru că le prinde bine surorilor mele să-și facă niște cunoștințe de sex feminin.

— Și ai discutat cu domnișoara Spencer despre ruperea logodnei noastre?

— A, da, a fost așa de înțelegătoare față de situația asta — față de situația *amândurora* — și trebuie să recunosc că mi-a făcut foarte bine să pot să... vorbesc cu cineva despre asta.

Preț de o clipă, se așternu tăcerea. După care Kitty întrebă, cu aerul cel mai firesc din lume:

— Domnule Linfield, ai de gând să-i ceri mâna domnișoarei Spencer?

— Nu! Bine, de fapt... noi deja... așa că m-am gândit c-ar fi mai bine să vin aici și să...

— Înțeleg, zise Kitty.

Și, da, înțelegea prea bine.

— În cazul ăsta, presupun c-ar trebui să te felicit pentru încrederea pe care o ai în forțele proprii, domnule Linfield. Nu-i puțin lucru să ceri mâna unei femei în timp ce ești deja logodit cu alta. Felicitările mele.

— Așa faci tu mereu! se plânse domnul Linfield, adunându-și în sfârșit o brumă de curaj. Răstălmăcești totul până nu mai înțelege nimeni nimic. Te-ai gândit că poate am vrut să-ți cruț sentimentele? Că poate n-am vrut să-ți spun adevăratul motiv, și anume că, dacă vreau să am o carieră în politică, n-o pot face căsătorit cu cineva ca *tine*?

Tonul lui batjocoritor o luă prin surprindere pe Kitty.

— Ce vrei să spui? ceru ea să știe.

Domnul Linfield își depărtă brațele, ca și cum ar fi invitat-o să se uite în jur. Kitty nu se uită. Știa foarte bine ce ar vedea, pentru că stătuse în camera asta în fiecare zi a vieții ei: scaunele ponosite îngrămădite lângă șemineu pentru căldură, covorul din fața căminului, cândva elegant, dar acum zdrențuit și ros de molii, rafturi odinioară pline de cărți, dar între timp rămase goale.

— Degeaba locuim în același oraș: suntem din *lumi* cu totul diferite, spuse el, dând din mâini. Sunt fiul moșierului! Iar mama și domnișoara Spencer m-au ajutat să înțeleg că nu-mi permit să fac o *mésalliance* dacă vreau să-mi fac o reputație.

Kitty nu-și auzise niciodată cu atâta claritate bătăile inimii, care îi duduiau ca o tobă în timpane. O *mésalliance*, asta era ea?

— Domnule Linfield, încep ea potolit, dar tăios. Nu vreau să existe minciuni între noi. Nu aveai nicio nemulțumire față de logodna noastră până n-ai întâlnit-o din nou pe drăguța domnișoară Spencer. Fiu de moșier, spui! Nu m-aș fi așteptat ca familia dumitale să tolereze purtări așa de nedemne de un gentleman. Dar poate c-ar trebui să fiu recunoscătoare că te-ai dovedit așa de necinstit înainte să fie prea târziu.

Îi dădea loviturile cu o precizie și cu o forță demne de Gentleman Jackson², iar Charles – de-acum încolo, domnul Linfield – se trase în spate, împleticindu-se.

– Cum poți să spui așa ceva? zise el scandalizat. Nu sunt deloc purtări nedemne de un gentleman. Ești de-a dreptul isterică.

De-acum domnul Linfield transpira din abundență și se foia stânjenit.

– Vreau sincer să rămânem prieteni buni, trebuie să-nțelegi, Kitt...

– *Domnișoara Talbot*, îl corectă ea cu răceală protocolară.

Îi venea să urle de furie, dar se stăpâni și arătă cu un gest vehement spre ușă.

– Să mă ierți, domnule Linfield, dar n-o să te mai conduc până la ieșire.

După un gest scurt din cap, domnul Linfield se grăbi să plece și nici nu se mai uită în urmă.

Kitty rămase nemișcată o clipă, ținându-și respirația ca pentru a împiedica dezastrul să se dezlănțuie încă și mai mult. Pe urmă se duse la fereastra pe care pătrundea soarele dimineții, își sprijini fruntea de geam și răsufală încetișor. De la fereastra aceea puteai vedea întreaga grădină: narcisele care tocmai începeau să înflorească, răzoarele de legume, încă năpădite de buruieni, și găinile care umblau liber, ciugulind ici și colo după râme. Afară, viața mergea mai departe, dar dincoace de geam, totul se destrămasă.

Erau singuri. Cu totul singuri, fără să aibă cui să-i ceară o mână de ajutor. Părinții ei se stinseseră și, în clipa aceea atât de sumbră, când ar fi vrut mai mult ca oricând

2 John „Gentleman” Jackson, pugilist englez celebru la sfârșitul secolului al XVIII-lea (n. red.).

să le poată cere sfatul, nu putea s-o facă. Pur și simplu nu avea cui să-i ceară ajutor. Încet-încet, o cuprindea panica. Ce putea să facă?

Ar fi putut rămâne așa ore întregi, de n-ar fi întrerupt-o sora ei cea mai mică, Jane, în vârstă de zece ani, care dădu buzna înăuntru doar câteva minute mai târziu, pătrunsă de propria importanță, ca un mesager al regelui.

— Kitty, *unde* e cartea lui Cecily? întrebă ea.

— Ieri era în bucătărie, răspunse Kitty, fără să-și ia ochii de la grădină.

Ar trebui să plivească răzoarele de anghinare în după-amiaza asta, fiindcă în curând o să trebuiască sădite. O auzi vag pe Jane strigând, ca să-i transmită cuvintele lui Cecily.

— A căutat deja acolo, veni răspunsul.

— Atunci să se mai uite o dată, spuse Kitty și, pierzându-și răbdarea, îi făcu semn să plece, fluturând din mână.

Ușa se deschise și se trânti cu putere.

— Zice că nu-i acolo și că dacă i-ai vândut-o, o să se supere foarte tare, pentru că era un cadou de la vicar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răbufni Kitty, n-ai decât să-i spui lui Cecily că nu pot să stau acum să-i caut cartea aia caraghioasă de la vicar pentru că tocmai am fost părăsită și am nevoie de câteva clipe de reculegere, dacă nu cer prea mult!

Nici nu-i transmise bine Jane acest mesaj lui Cecily, că toată casa – cele patru surori ale lui Kitty și câinele Bramble – năvăli în salon, făcând o gălăgie de nedescris.

— Kitty, cum adică te-a părăsit domnul Linfield? Chiar a făcut-o?

— Mie nu mi-a plăcut niciodată, mă mângâia pe creștet ca pe un copil mic.

— Cartea mea *nu* e în bucătărie.

Cu fruntea încă sprijinită de geam, Kitty le povesti cât mai pe scurt ce s-a întâmplat. Se lăsă tăcerea; surorile se uitau una la alta, neștiind ce să zică. După câteva clipe, Jane, care se plictisise, se duse la pianofortele care scârțâia și întrerupse liniștea, începând să zdrăngănească la claviatură, cântând o melodie veselă. Nu luase niciodată lecții de muzică, dar compensa lipsa talentului prin pasiune și volum.

— Îngrozitor, spuse într-un sfârșit Beatrice, consternată.

Dintre toate surorile, Beatrice, la cei 19 ani ai ei, era cea mai apropiată de Kitty atât ca vârstă, cât și ca temperament.

— Vai, draga mea Kitty, cred că suferi îngrozitor.

Kitty își întoarse imediat capul.

— Să sufăr? Beatrice, asta n-are nicio legătură cu nimic. Dacă nu mă căsătoresc cu domnul Linfield, suntem pierdute. Ne-or fi lăsat mama și tata casa, dar ne-au lăsat și incredibil de multe datorii. Speram ca averea familiei Linfield să ne salveze.

— Voiai să te căsătorești cu domnul Linfield pentru *averea* lui? Întrebă Cecily cu o urmă de reproș în glas.

Deși avea doar 18 ani, Cecily era intelectuală familiei, iar surorile ei erau de părere că adoptă principii morale cam rigide.

— Doar nu pentru cinstea și onoarea lui de gentleman! i-o întoarse Kitty cu amărăciune. Îmi pare rău doar că n-am avut minte să ne căsătorim mai devreme. N-ar fi trebuit să amânăm căsătoria când a murit mama,

știam eu că o logodnă lungă e primejdioasă. Și când te gândești că tata se teme că nu se cuvine!

— Cât de rea e situația noastră, Kitty? o întrebă Beatrice.

Câteva clipe, Kitty se uită la ea fără să scoată o vorbă. Cum să le spună? Cum să le explice surorilor ei ce avea să urmeze?

— E... grav, spuse Kitty, cântărindu-și cuvintele. Când a reipotecat casa, tata s-a îndatorat la niște oameni cu o reputație îndoielnică. Cu lucrurile pe care le-am vândut – cărțile noastre, argintăria, câteva dintre bijuteriile mamei –, am reușit să-i țin la distanță o vreme, dar se vor întoarce pe 1 iunie. Nu mai sunt nici măcar patru luni până atunci. Și dacă n-o să avem suficienți bani sau măcar dovezi c-o să putem începe să le restituim datoria, atunci...

— ... O să trebuiască să plecăm? Dar asta-i casa noastră, murmură Harriet, cu buza tremurându-i.

Cu toate că era aproape cea mai mică dintre surori, imediat după Jane, se dovedise totuși mai sensibilă la ce se întâmpla decât mezina casei. Dar de-acum până și Jane se oprise din cântat și urmărea discuția, așezată cuminte pe scăunelul de la pian.

Kitty n-avea inimă să le spună că urma să fie mult mai rău de-atât. Că vânzarea proprietății Netley Cottage abia putea să le acopere datoriile, fără să le mai lase ceva ca să se întrețină. Neavând unde să se ducă și nicio sursă de venit la îndemână, le aștepta un viitor sumbru. Nu vor avea de ales și vor trebui să se despartă, desigur. Ea și Beatrice și-ar putea găsi ceva de lucru în Salisbury sau într-unul dintre orașele mai mari din apropiere, poate ca menajere – sau cameriste, dacă aveau noroc. Cât despre Cecily, Kitty nu-și imagina c-ar fi dispusă sau măcar în stare să lucreze pentru cineva, dar, cu educația

ei, putea să încerce să se ducă la o școală. Harriet – vai, Harriet era așa de tânără! – trebuia să facă la fel. Avea nevoie de un loc care să-i asigure casă și masă. Iar Jane... Doamna Palmer, din oraș, cu toată răutatea ei formidabilă, o avusese mereu la inimă pe fată. Poate că s-ar fi lăsat convinsă s-o ia în grijă până când Jane avea să fie suficient de mare ca să-și găsească și ea de lucru.

Kitty își imagina cum ar fi ca ele să se despartă, lăsându-se în voia sorții. Oare aveau să mai fie vreodată împreună ca acum? Și dacă le aștepta cumva o soartă încă și mai rea decât acest scenariu deja sumbru? Și le imaginase pe toate patru, singure, înfometate și căzute pradă deznădejdii. Kitty nu vărsase nici măcar o lacrimă pentru domnul Linfield – nu-i merita lacrimile –, dar acum i se pusese un nod în gât. Pierduseră deja atât de multe. Kitty fusese cea care trebuise să le explice că mama nu avea să se mai însănătoșească. Tot ea le dăduse și vestea morții tatei. Cum să le explice că, de fapt, ce era mai rău de-abia acum urma? Nu-și găsea cuvintele. Kitty nu era ca mama lor, care scotea de nicăieri motive de optimism, ca prin magie, nici ca tatăl lor, care știa să spună că totul va fi bine cu atâta convingere, încât nu puteai să nu-l crezi. Nu, Kitty era spiritul pragmatic al familiei, cea care trebuia să rezolve problemele; dar obstacolul cu care se confrunta acum era mult prea mare pentru ea ca să poată răzbi doar prin forța voinței. Își dorea nespuse să fi avut cu cine să împartă povara asta atât de grea pentru o fată de doar 20 de ani, dar nu avea cu cine. Toate cele patru fete se uitau la Kitty, convinse chiar și acum că ea o să reușească să rezolve totul. Așa cum făcuse întotdeauna.

Așa cum *avea să facă* întotdeauna.

Trecuse vremea deznădejdii. Nu avea de gând să se lase înfrântă așa ușor – nu-și permitea. Își înghiți lacrimile și-și îndreptă umerii.

— Mai avem patru luni până pe 1 iunie, spuse Kitty cu hotărâre, plecând de la fereastră. Cred că e exact cât ne trebuie ca să realizăm ceva măreț. Într-un oraș ca Biddington, am reușit să prind în mrejele mele un logodnic bogat. Deși s-a dovedit un ticălos, n-am de ce să cred că n-aș putea repeta mișcarea cu destul de multă ușurință.

— Nu cred să mai locuiască vreun bărbat cu stare prin apropiere, îi atrase atenția Beatrice.

— Ai perfectă dreptate! îi răspunse veselă sora ei, cu o sclipire neobișnuită în ochi. Tocmai de aceea trebuie să mă duc pe un teren mai ofertant. Beatrice, de-acum tu ești stăpâna casei, fiindcă eu plec la Londra.